GENEVA LEE

ROYAL

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

Láska

KNIHA TŘETÍ

Láska

Copyright © 2015 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2023
Cover © Punch Design, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3202-9 (pdf)

GENEVA LEE

Láska

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

KNIHA TŘETÍ

přeložila Jana Milotová

Dámy z královského dvora,
mé přítelkyně, zůstaňte sexy

1

Oknem v kuchyni vesele prosvitlo slunce. Obloha se zbarvila do fialových tónů a tiché sousedství Notting Hillu zalila růžovým nádechem, na únor nezvykle sytým. Navzdory krásám poklidného londýnského rána, jež se venku právě rozbřesklo, jsem měla oči jen pro muže opírajícího se o pult. Černé hedvábné pyžamo mu viselo nízko na bocích a odhalovalo vypracované břišní svaly a vykrojené véčko jeho třísel, které jsem tak ráda laskala prsty. Černé vlasy měl pořád rozcuchané po našem ranním milování. Před necelou hodinou se jeho křišťálově modré oči ještě bořily do těch mých, když z mého těla loudil dva tak silné orgasmy, až se mi kroutily prsty u nohou. A i když měl tělo vážně k sežrání, ani trochu si nezadalo s jeho srdcem. Když jsem si uvědomila, že je můj, znovu mi to vyrazilo dech. Zdálo se nemožné, že mi tento naprosto nádherný muž patří.

Jakmile si všiml, jak ho hltám pohledem, začal na Alexanderových hříšných rtech pohrávat mazaný úsměv. Nabídl mi hrneček. „Pro tebe, zlato."

Opatrně jsem si z něj usrkla a uznale přikývla.

„Už mi to konečně jde?" zeptal se.

„Není to nejhorší," řekla jsem pochvalně a znovu se napila.

„Po minulé noci tě musím alespoň nadopovat kofeinem, i když jsem kvůli tomu musel uvařit kávu."

„Jestli kvůli tobě budu muset být pořád půl noci vzhůru, přijímám," začala jsem si ho trochu dobírat, přičemž jsem se pokusila ignorovat to, jak se mi při vzpomínkách na minulou noc stáhl

podbřišek. Chození pozdě do práce se pomalu stávalo mým zlozvykem a další pokušení jsem opravdu nepotřebovala.

S Alexanderem jsme si za posledních pár týdnů vytvořili příjemnou rutinu, ačkoli káva a čaj jsou pořád jablkem sváru. Přežili jsme Vánoce s oběma rodinami, což není žádná maličkost, když uvážím, že by jeho otec byl radši, kdybych prostě zmizela z povrchu zemského, a že manželství mých rodičů je na tenkém ledě. Přesto je náš vztah pevnější než kdy předtím. Lži a tajemství, které mezi námi kdysi vytvořily bariéru, nahradila důvěra a porozumění. Teď nadešla chvíle k tomu, abychom se soustředili na změny, jež nás v tomto roce čekají. Alexandera si chci vzít – nemůžu se dočkat, až se stanu jeho ženou – ale budu muset trávit čas s lidmi, kterým bych se raději vyhnula, a čelit tomu, co mě v budoucnu čeká.

Alexander mi zvedl bradu a přilákal na sebe mou pozornost. Vrátila jsem se zpět do přítomnosti – pryč od budoucnosti. „Na obličeji máš takový ten zbytečně moc zamyšlený výraz."

Přinutila jsem se usmát a potřásla hlavou. „Je toho teď na mě hodně."

„Brzy už budeš mít o jednu věc míň." Jeho tón byl ledabylý, ale i tak jsem se dotčeně prudce nadechla.

Už jsme byli zase u toho. Takovýmto rozhovorům se svým příliš ochranitelským milencem bych se raději vyhnula.

„Přijdu pozdě do práce. Potřebují mě tam," připomněla jsem mu. Ostatním to možná jako práce snů nepřipadá, ale to, co u Peterse a Clarkwella vykonávám, je důležité. Alespoň pro mě. Ačkoli jsem u společnosti nová, už jsem pracovala na několika environmentálních a sociálních kampaních, které přilákaly celosvětovou pozornost. Nejlepší na tom bylo, že psaní tiskových zpráv a tvoření kampaní na sociálních médiích skutečně měnilo svět k lepšímu. Nikdy bych na tom nezbohatla, ale když vezmu v potaz bilanci svého svěřeneckého fondu, vůbec na tom nezáleží. Spojení s královskou rodinou ovšem

znamenalo, že budu muset přijmout nové povinnosti, jež mi znemožní v mé práci pokračovat. Byla to hořká pilulka – vlastně pořád je.

Alexanderovy modré oči ožily a zvědavě na mě zvedl obočí. „To já tě potřebuju a ty přece pracovat nemusíš."

„Já ale pracovat chci. Finanční nezávislost mě přece neopravňuje k tomu, abych celý den jen nakupovala a chodila do lázní."

„Tvoje matka se z tebe nestane," ujistil mě Alexander, sice trochu hrubě, ale upřímně. Samozřejmě věděl, o co se jedná. Alespoň jsem si to myslela, dokud nedodal: „A věř mi, brzy budeš mít spoustu dalších povinností kromě nakupování a bahenních zábalů."

Odložila jsem hrnek, otočila se k němu a začala si pohrávat se šňůrkou jeho kalhot. „Například?"

Objal mě kolem pasu a vášnivě si mě k sobě přitáhl. Jeho penis se mezi námi vztyčil a stal se tvrdou připomínkou toho, co ode mě očekával. Navzdory touze, kterou ve mně probudil, jsem se rozhodla, že to téma nenechám jen tak být. „Můžeme začít tím, že celý den strávíme v posteli?"

„Sice bych tě před sebou chtěl mít neustále nahou, ale myslel jsem tvé další povinnosti. Jakmile se staneš mou ženou, zlato, přijdou jistá očekávání." Ačkoli mě stále pěvně držel a nehodlal mě pustit, do hlasu se mu vkradl jemný tón.

„Ach tak." Byla to samozřejmost. To jsem věděla. Alespoň jsem si to myslela. Před několika měsíci jsem šéfovi oznámila, že v únoru odejdu, tak proč nedokážu přijmout, že se to teď skutečně děje? Možná proto, že to znamená obrátit se zády ke všemu, čeho jsem na univerzitě chtěla dosáhnout, a místo toho se věnovat královské rodině. Pro většinu z nich jsem byla jen americká uchazečka o královský titul, jež nemá na svatbu s následníkem trůnu nárok. Mé vzdělání, výchova… na ničem z toho jim nezáleželo, takže vzdát se kariéry mě bolelo dvojnásobně.

Alexander se začal rty letmo dotýkat mé čelisti. „Není to přece rozsudek smrti."

„Přesvědčil bys mě víc, kdyby ses tak nechoval," vyštěkla jsem na něj, neschopná potlačit vztek.

„Claro, pořád můžeš spolupracovat s charitami, ale až se vezmeme, budeš mít k dispozici všechny mé zdroje a konexe. Budeš se setkávat se světovými vůdci, abys namísto online kampaní dosáhla opravdových změn."

Měla jsem pocit, že se snaží, aby ty příležitosti zněly mnohem úžasněji a zásadněji, než tomu bude ve skutečnosti. Problém tkvěl v tom, že jsem věděla, že mezi aktivismem a politikou je rozdíl. Alexander to také chápal. Navzdory mým pocitům mi bylo jasné, že když mu dám přednost, budu se muset vzdát předchozího života. Už jsem si vybrala. Jen jsem čekala, že budu mít trochu víc času, abych si na tu změnu zvykla. Jako vždycky se nic, co se týkalo Alexandera, nedělo postupně. Všechno se mezi námi odehrálo příliš rychle – od prvního setkání na mé promoci až k posteli a nečekané lásce. Náš vztah byl sice v minulosti rozkolísaný, ale od minulého podzimu, kdy jsme se zase dali dohromady, všechno nabralo rychlé otáčky. Teď už se naše svatba měla odehrát za méně než dva měsíce. Nestíhala jsem vlastní život a celé měsíce se mi z toho točila hlava. „Radši bych s tebou zůstala v posteli, než seděla na schůzkách s politiky," přiznala jsem s povzdechnutím. Pokud se opravdu musím vzdát své kariéry, alespoň mám před sebou celý život s Alexanderem, který mi to vynahradí. Přese všechny změny zůstával mou konstantou. Mým středem. Mým jádrem. Dokud mi bude stát po boku, všechen ten chaos zvládnu.

Rukama mi přejel po bocích a popadl mě za zadek. „Dnes bychom mohli v té posteli zůstat."

„To ani náhodou, X." Laškovně jsem ho odstrčila. „Slíbila jsem Tori, že s ní zajdu na oběd, a přísahala jsem, že přijdu včas."

„Tak šéfovi řekni, že se vyskytly neodkladné státní záležitosti." Zavlnil se v bocích, aby mi ukázal, o jakých neodkladných záležitostech se bavíme.

Potlačila jsem zasténání, ale chvilka nepozornosti stačila, aby mi Alexander vyhrnul sukni kolem pasu. Když se dotkl jemného krajkového podvazku a tang, temně zavrčel. Jakmile prstem odstrčil krajkový lem a odhalil mou vagínu, projela mnou vlna vzrušení.

„Nemůžu tě nechat odejít, aniž bychom se pořádně rozloučili," zašeptal sametovým hlasem.

„Dnes ráno ses se mnou přece pořádně rozloučil dvakrát." Tuhle bitvu už jsem ale prohrála. Mé tělo vášnivě reagovalo na jeho doteky a začala jsem mu proti ruce pohupovat boky.

„Bože, jak já tě miluju," řekl, když jsem prsty proklouzla pod pás jeho kalhot a nenasytně sevřela jeho penis.

Práce určitě počká.

O půl hodiny později jsem už definitivně věděla, že přijdu do práce pozdě. Možná je jen dobře, že tam už zanedlouho skončím. Kdybych takhle pokračovala dál, pravděpodobně by mě stejně vyhodili. Zabouchla jsem za sebou červené dveře našeho domu, nasadila si na rameno kabelku a zamávala na Rolls-Royce parkující u obrubníku. Sice jsem Norrise – Alexanderova osobního strážce, jenž nyní chránil i mě – neviděla, ale věděla jsem, že už čeká, aby mě odvezl do práce. Vykročila jsem za ním, ale hned jsem ucítila pod podpatkem něco měkkého. Udělala jsem krok vzad a na zemi jsem si všimla rozmáčknuté růže. Shýbla jsem se a třesoucími prsty ji zvedla. Okamžitě jsem začala zkoumat malou zahrádku, která naší rezidenci poskytovala soukromí. Nebo to alespoň dělat měla. Pustila jsem z ruky ubohý zbytek květiny a cítila, jak se mi zvedá žaludek. Někdo tu byl.

Náhle se přede mnou zjevil Norris, a ačkoli se mu na laskavé, ošlehané tváři zračil nezúčastněný výraz, z jeho napjatého postoje

jsem poznala, že nás napadla stejná věc: byla ta růže symbolem obdivu, nebo výhrůžkou?

„Viděl jste tu někoho?“ zeptala jsem se. Byla to hloupá otázka. Kdyby Norris spatřil někoho takhle blízko našeho domu, už by byl na cestě na nejbližší policejní stanici.

Zvedl květinu a prohlédl si ji. Bezmyšlenkovitě jsem utrhla jeden z okvětních lístků a začala ho žmoulat mezi prsty. Byl studený – téměř zmrzlý. Růže tam možná ležela celou noc, což znamenalo, že kdokoli ji tam položil, dostal se přes ochranku, která před naším domem držela neustálou, třebaže vzdálenou hlídku.

„Slečno Bishopová,“ pronesl Norris svým oficiálním tónem a zavedl mě zpět ke dveřím, „vyčkejte prosím uvnitř, zatímco si promluvím s Alexanderem.“

Takhle to nepůjde. I tak jsem už měla život naruby a nemohla jsem dopustit, aby mě každá možná výhrůžka vyděsila. Nehodlala jsem zůstat za zavřenými dveřmi. „Už teď jdu pozdě po práce.“

„Zabere to jen chvilku,“ ujistil mě.

Frustrovaně jsem se nadechla, napřímila se a nechala se jím odvést zpět dovnitř. Neměla jsem moc na výběr. Přestože jsem ze všech sil chtěla předstírat, jako by se nic nestalo, Norris mě měl vzít do práce, takže jsem buď mohla počkat venku sama, nebo jít za ním. Kvůli strachu jsem ale neustoupila. Lákala mě možnost, že bych mohla zaslechnout něco důležitého. Od chvíle, kdy na mě na našem kolaudačním večírku zaútočil můj šílený expřítel Daniel, byla ochranka ve střehu. Teď už byl Daniel ve vězení a čelil obvinění z pokusu o vraždu. Krom jiných, méně závažných přestupků. Alexander s Norrisem si dávali pozor, aby se příliš nezmiňovali o mé osobní bezpečnosti – alespoň přede mnou. Po Alexanderově žádosti o ruku jsem na to s radostí zapomněla a raději se soustředila na romantiku. Teď se ale všechno změnilo. Jestli se něco děje, musím to zjistit.

Jakmile se dveře otevřely, na chodbě se objevil Alexander. Na tváři měl nečitelný výraz, což byla dovednost, kterou se naučil po letech neustálé pozornosti médií. Z jeho ztuhlého postoje se ale dalo vyčíst, že je napjatý. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli k němu poběžím nebo zůstanu u dveří – nebyla jsem si jistá, jestli bych ho dotekem uklidnila, nebo ještě víc rozrušila. Bál se o můj život. Už přišel o matku i sestru a Danielův útok ho ještě víc zneklidnil. Zdálo se, že se nespokojí s žádnými bezpečnostními opatřeními.

Norris mu podal růži. Ani jeden z nich nic neřekl, ale pohled, který si vyměnili, mi toho prozradil dost.

„Co se děje?" zeptala jsem se.

„Mohl bys počkat venku?" zeptal se Alexander svého spolehlivého ochránce.

Teď už se asi vůbec nic nedozvím.

Jakmile Norris odešel, otočila jsem se na svého snoubence. „Řekni mi, že je to jen dárek od nějakého hodně tajného obdivovatele."

„Možná." Odpověděl jen tohle, ale jeho nevyřčená slova mi toho hodně prozradila.

„Daniel je ve vězení a čeká na soud," připomněla jsem mu.

„Claro." V hlase mu zazněl varovný tón, ale nevšímala jsem si ho.

„Nesnaž se to zamluvit," vyštěkla jsem. „Celé měsíce to tady necháváš hlídat, jako bychom testovali jaderné zbraně. Jestli se děje ještě něco, chci o tom vědět."

Čtyřiadvacet hodin denně nás sledovali, zatímco jsme byli ve vlastním domě. Většinou se mi dařilo to přehlížet. Muži, které Alexander najal, aby mě střežili, byli bývalí vojáci a opravdoví profesionálové. Drželi se z dohledu, ale jejich přítomnost jsem doma přesto cítila. V práci jsem si ani nemohla zajít na oběd, aniž by v mé blízkosti ihned nezaparkovala ozbrojená eskorta. Kontrola nade mnou byla nesnesitelná obzvlášť proto, že největší hrozba mé bezpečnosti hnila za mřížemi. Ledaže…

Pak mi to došlo. Musela jsem se rukou rychle opřít o stěnu, abych se neskácela. „Panebože."

Než jsem stačila najít vhodná slova pro strach, jenž se mě zmocnil, Alexander mě vzal do náručí. „Jsi v bezpečí."

To ale nebyla pravda, pokud…

„Jak dlouho?" zeptala jsem se dutým hlasem. Zakázala jsem si podlehnout obavám, jež mi svíraly útroby, což znamenalo, že jsem si nemohla dovolit cítit vůbec nic.

„Nehrozí ti žádné nebezpečí, když je tu Norris a tým –"

Zvedla jsem ruku, abych ho přerušila, a zopakovala jsem svou otázku: „Jak dlouho?"

„Od Švýcarska," řekl neobvykle tichým hlasem.

„Švýcarska?" vypískla jsem. Byli jsme tam před několika měsíci, ještě než Pepper zkontaktovala tisk s obviněním, že ji Alexander zdrogoval, a předtím, než mi jednou prostou otázkou změnil život. „Tys to celou dobu věděl? Věděls to, když jsi mě žádal o ruku!"

„Ano," přitakal.

Najednou jsem potřebovala prostor, abych se mohla nadechnout, a odstrčila jsem ho. Chodba se se mnou zatočila, zatímco jsem se pokoušela ovládnout emoce, jež ve mně vřely. Strach strhl bariéry, které jsem si vytvořila, a zvedla se ve mně vlna čiré paniky. Už jsem ji nedokázala potlačit.

„Nechtěl jsem, aby ses bála. Kdyby ses o tom dozvěděla, nic by to nezměnilo."

„To teda změnilo!" Byla to ale lež. Kdybych věděla, že je Daniel zpátky na svobodě, necítila bych se bezpečněji. V tomto případě by mě znalost nebezpečí neuklidnila. Odvaha byla to poslední, co jsem teď cítila. Nic to ale neměnilo na tom, že jsem se o tom všem konečně dozvěděla. „Jak se mu to povedlo?"

„Měl dobrého advokáta." Alexanderovy rty zkřivil smutný úsměv. „Když mě o tom informovali, byl už dávno venku."

„Venku?“ zopakovala jsem. K chaotické směsici pocitů, jež mi vřely v žaludku, se přidaly pochybnosti. Jak by mohl být venku? I kdyby ho z vězení dočasně propustili, nestáhla jsem svá obvinění.

„Na někoho bez vojenského výcviku ví až moc dobře, jak se schovat.“

Když ke mně Alexander vztáhl ruce tentokrát, nechala jsem ho, aby mě objal. Rozplynula jsem se v bezpečí jeho paží a ze všech sil se snažila uvěřit, že mě dokáže ochránit. Pokud ale Norris Daniela nenašel – jestli si všichni ti muži, které Alexander najal za mými zády, ani nevšimli, že mi tu nechal tu růži – jakou mám naději? Z pomyšlení na to mi ztuhla krev v žilách a roztřásla jsem se strachy.

Odtáhla jsem se od něj a vztáhla ruku ke dveřím. „Už musím jít.“

„Claro, jestli jsem –“

„Nechci to slyšet,“ přerušila jsem ho. Posledních pár měsíců jsem věřila, že to Alexander s mou bezpečností příliš přehání – protože jsem byla přesvědčená, že je zdroj jeho paranoie za mřížemi. „Nevím, co je horší – že Daniela propustili, nebo to, žes to přede mnou tajil. Lhals mi. Musím si to srovnat v hlavě.“

„Claro.“ V hlase mu zazněl ostrý tón, ale neposlechla jsem ho.

„Myslela jsem, že tyhle sračky už máme za sebou. Uvidíme se později, X.“ Odešla jsem, než mi stačil nalhat ještě další výmluvy. Bylo mi jasné, že se mě snažil chránit, ale to mi vůbec neusnadnilo vyrovnání se s jeho zradou ani tím, že můj křehký pocit štěstí vzal za své. Teď jsem toužila jen po odstupu, abych se zamyslela nad tím, co jsem se právě dozvěděla:

Teď už mě nikdo neochrání.

2

U vchodu do kóje se přede mnou objevila stará známá rusovláska. Tori se na mě unaveně usmála a já jí pokynula, aby šla dovnitř. Svezla se na židli a poškrábala si malý pupínek, který se jí právě začal dělat. Frustrovaně si povzdechla a dokonale tím napodobila můj vlastní současný pocit. Zdálo se, že pondělí není přívětivé k nikomu. Jen jsem doufala, že její špatná nálada nemá nic společného se šílenými stalkery nebo majetnickými partnery. Na druhou stranu chodila s jedním z nejlaskavějších mužů, jaké znám, takže šance něčeho takového byla mizivá.

„Je to až tak zlé?" zeptala jsem se soucitně. Opřela jsem se o židli, zkřížila ruce na prsou a trpělivě čekala. Nemohla jsem si nevšimnout, že vypadá naprosto vyčerpaně. Torina světlá pleť vypadala proti tmavým kruhům pod jejíma očima pobledle a zrzavé vlasy, které si obvykle natáčela nebo vyčesávala do různých drdolů, měla svázané do zplihlého culíku.

„Mám zpoždění s kampaní PostAid. Myslela jsem si, že to o víkendu doženu, ale jsem šíleně unavená. Ve druhém trimestru to přece má být snadnější."

„Měla by sis promluvit se šéfem," řekla jsem suše. Pro jistotu jsem na ni ještě mrkla.

„Myslím, že je ještě unavenější než já. Dvojčata dostala chřipku. Zdá se, že jsme všichni vyřízení." Sklopila oči. „Přísahám, že mám záda v háji už teď. Nemůžu uvěřit, že mě čeká ještě pět měsíců!

Vyhledala jsem si jednu z takových těch ergonomických židlí, ale podle cenovky si budu muset pořídit nějakou z druhé ruky."

„Přesně to napadlo k Vánocům mého workoholického otce. Musím ale uznat, že je docela dobrá," řekla jsem a poklepala prsty na opěrky své nové židle od Aeronu. Už jsem se ale nezmínila o tom, že extravagantní dárek byl dalším pokusem mého otce to mezi námi urovnat. Bylo to směšné gesto už kvůli tomu, že jsem se mu nevyhýbala ani ho nijak netrestala poté, co jsem ho přistihla s jinou ženou. Máma a sestra dostaly podobně marnotratné dárky, ale všem nám bylo jasné, že nic nevymaže to, co udělal. „Víš ty co? Už ji nebudu potřebovat."

Postavila jsem se a postrčila židli směrem k ní. Alespoň z emočních úplatků mého otce vzejde něco dobrého.

„Opravdu?" rozzářily se jí oči. Pak jí ale okamžitě zmizel úsměv z tváře a v očích se jí zaleskly slzy. „Pořád zapomínám, že jsi tu poslední týden."

„Já pořád zapomínám, že tě teď rozbrečí úplně všechno," začala jsem si ji dobírat. „Ale nevěš hlavu, alespoň dostaneš mou židli."

Napjatě se usmála. „Teď se cítím ještě hůř. Navíc mi volala doktorka a musím se stavit na klinice. Můžeme oběd přeložit na jindy?"

„Jistě." Doufala jsem, že nezním příliš nuceně. Byla jsem opravdu smutná, že přijdu o jeden z našich posledních společných obědů, ačkoli jsem byla samozřejmě nadšená z jejího miminka.

Až si začnu balit věci, bude těžké zachovat si profesionální přístup. Znovu se uvidím s Bennettem a Tori – oba jsem uvedla na svém osobním seznamu hostů na svatbu i zásnubní večírek. Tori si bohužel bude muset nechat ujít divokou rozlučku se svobodou, kterou naplánovala Belle. Samozřejmě se nemůžu dočkat, až budu za pár měsíců držet miminko. Stále je budu mít kolem sebe, ale už to nebude to samé. Oblíbila jsem si je jako pár, ačkoli jsem sama sebe podezírala, že to pramení z toho, že jim dost závidím jejich

normální vztah. Chodili spolu na rande. Doma si pouštěli filmy. Nesledovali je žádní paparazzi ani se o nich nepsalo v novinách. Vzala jsem do ruky sešit a tužku, sebrala odvahu a namířila si to do šéfovy kanceláře s vědomím, že už nás moc ranních strategických schůzek nečeká. Bennett zrovna volal, takže jsem se zastavila u dveří, ale pokynul mi, abych vstoupila.

„Rozumím." Bennett se otočil k oknu. Ve výhledu mu bránilo reflexní sklo sousedící budovy – Gherkinu – přesto ale bez mrkání zíral do silného světla.

Srdce mi sevřela spousta protichůdných emocí, ale přemohla jsem je. Máma mi naštěstí poslala článek z časopisu, kde se psalo o pětadvaceti nejvýznamnějších stresujících událostech minulého týdne. Přestala jsem číst, když jsem se dostala k desítce. Nepochybovala jsem, že skutečný počet je mnohem vyšší. Ze všeho toho napětí a změn jsem začala mít skoro stejně na krajíčku jako Tori, ale když se Bennett otočil a zeptal se mě na můj den, zakázala jsem si pláč. Nebudu přeci brečet. Alespoň ne do chvíle, než nadejde můj poslední den v práci.

Namísto toho jsem se pustila do popisu strategií, které jsem o víkendu sepsala. Jediná výhoda Alexanderových násobících se rodinných povinností byla, že jsem měla trochu víc času na projekty i po práci. Za hodinu už jsem měla v kapse Bennettův vlažný souhlas se vším, co jsem mu předložila.

„Co si tu bez tebe počnu?" zeptal se mě, když jsem mu dopřednášela poslední specifika kampaně pro veřejné zdraví, kterou jsme připravovali spolu s BBC.

Zamávala jsem mu prstem před nosem. „Ani s tím nezačínej!"

„Nechceš si toho chlapa vážně vzít, že ne?" zeptal se mě.

„Když je řeč o svatbách," odpověděla jsem jízlivě, „kdy si hodláš Tori vzít?"

„No dovol, vždyť já už ji o ruku požádal." Obranně zvedl ruce a kolem přívětivých hnědých očí se mu objevily vrásky od smíchu. „Řekla, že jakmile se v noci vyspí osm hodin v kuse, dotáhne mě do nejbližšího kostela."

„Na svou obranu musím říct," přerušila ho ode dveří Tori, „že vypadám jako zombík. Chci jen jedno: rychlou fotku ze svatby, na které nevypadám, jako bych se někomu chystala sežrat mozek."

Společně jsme se zasmáli a já se pak omluvila, abych se mohla vrátit k práci. Množství projektů, jež bylo třeba dokončit, než odejdu, bylo děsivé. Za hodinu jsem prošla složky na stole a odevzdala je projektovým manažerům, kteří po mně převezmou různé kampaně. Právě jsem doručila poslední stoh, když mi zazvonil mobil. Na displeji se objevil Lolin obličej a já se rychle rozeběhla do bezpečí vlastní kóje, abych hovor přijala. Titulní stránky bulváru už tak plnilo dost detailů mého každodenního života a poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby se k nim přidaly manželské obtíže mých rodičů. Bylo směšné, že někoho zajímá, co si kupuju v potravinách v Tescu, ale nedokázala jsem si představit, že by lidé začali spekulovat o událostech v mé rodině.

„Ahoj Lolo," pozdravila jsem ji udýchaně.

„Tys někam běžela?" zeptala se. Zmatení v jejím hlase se rychle změnilo v otrávený tón. „A proč šeptáš?"

„Jsem v práci," připomněla jsem jí jemně. Svou mladší sestřičku jsem milovala, ale její nezastíraná neomalenost občas měla za výsledek to, že nebyla příliš vnímavá.

„Já myslela, že pracuješ v kanceláři, ne v knihovně."

Potřásla jsem hlavou nad zvláštní směsicí Britky a Američanky, jež tvořila mou sestru. Když jsme se přestěhovali do Anglie, byla dostatečně mladá na to, aby pochytila místní přízvuk, ale za přímost vděčila pouze Americe. Já jsem na druhou stranu mluvila

s americkým přízvukem, ale volila slova se stejnou pečlivostí jako Angličanka – alespoň většinou.

„Napadlo mě, že by bylo pěkné nechat si trochu svého osobního života pro sebe." Bezděčně jsem protočila panenky a byla jsem ráda, že mě přes telefon nevidí. „Byla bych ráda, kdyby se o našich rodinných problémech nedozvěděl bulvár."

Neměla jsem důvod podezírat někoho z Peterse a Clarkwella, že by mě zaprodal, ale od zasnoubení s Alexanderem se zájem paparazzi o mou osobu zestonásobil. Tisk publikoval články o všem, počínaje mou slabostí pro organická vajíčka a konče rozhovory s lidmi, kteří se mnou na univerzitě chodili na stejné přednášky.

„Máma miluje, když se o ní píše v bulváru," řekla Lola.

V běžné situaci bych souhlasila, že má pravdu, ale mámina tvrdohlavá neochota přiznat si, že ji táta podvádí, mi napověděla, že i ona má své limity. Šťavnatý příběh jako tátova aférka pro někoho znamenal pěkných pár liber navíc – ale mou matku by mohl zničit. Lola samozřejmě nepřiznala, že si svou vlastní přítomnost na titulkách užívá. Společné geny měly za výsledek to, že vypadala jako moje mladší a hubenější verze – a lépe oblečená. Mnohem lépe. Není divu, že se z ní rychle stala módní ikona, a dokonce se jí podařilo za oceánem vyvolat šílenství po americké designérce kabelek Kate Spadeové. Bulvár začal Lolu sledovat, rozebírat její módní styl a spojovat ji s několika nejžádanějšími svobodnými muži na světě. Podle mě to přeháněli a byla bych radši, kdyby je odlákala od toho, co se dělo za zavřenými dveřmi. Navíc to vypadalo, že to Lole vůbec nevadí.

„Na tom nesejde," pokračovala. „Každopádně mě poprosila, abych s ní šla koupit šaty a klobouk na jistou významnou událost. Prosím, řekni, že už se blíží poslední den v té tvojí práci. Trvá na tom, abychom šly spolu."

„Ještě nevím přesné datum. Brzy," nalhala jsem jí. „To je jí podobné, koupit si klobouk na zásnuby. Jsou přece příští víkend."

„Ten klobouk má vybraný už několik měsíců," řekla Lola významně. „A příští týden tě chce pozvat na rodinnou sešlost."

„No jistě," povzdychla jsem si a zkontrolovala čas na hodinách. „Už musím běžet."

„Měla bys radši rovnou někam utéct, jestli na tebe máma bude čekat ještě dýl," varovala mě Lola a rychle zavěsila.

Potlačila jsem myšlenky na termíny a klobouky. Další důvod, proč mi bude chybět práce, byl ten, že odváděla pozornost od tématu svatby. Všechno bylo už teď tak komplikované, že jsem opravdu nepotřebovala další přípravy. Alexander přede mnou pořád něco tají. Jeho otec svatbu neschvaluje. A navíc je Daniel na svobodě. V krku se mi udělal knedlík. Dostala jsem strach a ztěžka jsem polkla. Jestli se teď zavalím prací, nebudu se tomu všemu muset postavit. Dodělala jsem pár tabulek a powerpointovou prezentaci. Když jsem vzhlédla od práce, s překvapení jsem zjistila, že už téměř nadešel čas pauzy na oběd. Zakručelo mi v břiše, které si zvyklo na pečlivě načasovaný harmonogram jídel. Neměla jsem ale na nic chuť. Bez Tori, jež by mě rozptylovala od ochranky, kterou budu mít za patami od chvíle, kdy opustím kancelář, se mi na oběd vůbec nechtělo. Najednou mi neodbytně zazvonil telefon. Popadla jsem ho, abych vypnula připomenutí jídla, a s překvapením jsem zjistila, že mi volá Edward.

„Stůl Clary Bishopové," řekla jsem se strojenou formálností.

„Je ta běhna v práci?" zeptal se Edward hlasem, z nějž čišel britský suchý humor.

Pobaveně jsem se pousmála nad nestydatou přezdívkou, kterou mě počastoval, naťukala do počítače poslední poznámku a zavřela dokument. Edward, Alexanderův mladší bratr, byl jediným živoucím členem královské rodiny, jehož jsem dokázala vystát. „Obávám se, že je příliš zaneprázdněná."

„Škoda. Volal jsem jí, abych jí oznámil, že je tento víkend na povinném holčičím večírku vyžadována její přítomnost."

Nemohla jsem si pomoct a zachrochtala smíchy. Od chvíle, kdy oficiálně oznámil, že je gay, svou sexualitu plně přijal. Díky tomu jsem ho milovala ještě víc. „Říkáš holčičí večírek?"

„Nesnaž se mi namluvit, že tam nepatřím kvůli jinému nádobíčku. Mám totiž holčičí mentalitu," řekl a pak dodal: „A navíc je to neodkladná záležitost."

„Prosím, řekni, že tě taky nepotkaly milostné strasti."

„To rozhodně ne, jsem jako znovuzrozený," ujistil mě laškovně. „Jen bych chtěl strávit pár chvil se svými dvěma oblíbenými budoucími nevěstami. Belle už s tím souhlasila, a jestli se Alexander nedokáže od tebe nebo tvé vagíny oddělit na jediný večer, můžeme to uspořádat u vás."

„Ty nemáš vůbec žádný stud."

„Ale miluješ mě."

S tím jsem nemohla nesouhlasit. „Budu se muset…"

Slova mi zůstala viset na jazyku, když se židle vedle mě chopil Alexander. Opřel se o opěradlo a zlomyslně se ušklíbl, zatímco jsem se pokusila uklidnit.

„Promiň… někdo mě tu rozptyluje. Budu ti muset zavolat zpátky," vysoukala jsem ze sebe nakonec.

„Vyřiď mu, že ho pozdravuju," řekl Edward vševědoucně.

Zhluboka jsem se nadechla. Zavěsila jsem a strčila mobil do kabelky.

„Co se děje? Tos mi nemohl jen poslat vzkaz?" vyštěkla jsem na něj a vylila si na něm napětí, které jsem celé ráno cítila.

„Musíme si promluvit," řekl tichým, ale rozhodným hlasem. Dominantním. Mocným. Pokusila jsem se vzepřít účinku, který na mě měl, ale zatočila se mi hlava.

Ten tón jsem znala. Právě mi něco poroučel, a ačkoli jsem nemohla popřít, že jsem po tom v posteli toužila, v této situaci jsem mu to nehodlala tolerovat. „Teď chceš se mnou mluvit? Stalo se něco, cos nezvládl vyřídit za mými zády?“

„Zlato.“

„Musím si zajít na oběd.“

A taky se vyhnout hádce v kanceláři.

„Proto tu jsem.“ Alexander ke mně přistoupil blíž a přejel mi prstem po paži. Reakce ne sebe nenechala dlouho čekat. V místě dotyku mě roztřásl záchvěv touhy, který se rozšířil až nahoru ke krku. Celé mé tělo se prohnulo směrem k němu, ovládané stejnou instinktivní přitažlivostí, která nás k sobě táhla od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali.

Odmítla jsem se ale vzdát tak snadno. „Oběd jsem si už s někým domluvila, pamatuješ?“

„A zrušila ti ho,“ řekl a pokrčil rameny s podezřele nevinným gestem.

„To je fakt neuvěřitelné.“ Sebrala jsem kabelku a rychle se vydala k výtahu, ale než jsem k němu došla, už mi stál po boku. Zatímco jsme čekali, propletl naše ruce a přitáhl si mě k sobě.

„To tu máš všude štěnice?“ zasyčela jsem. Nedokázala jsem se ovládnout a jen jsem doufala, že to neuslyší žádný z mých kolegů.

Alexander byl trpělivější. Měl nad sebou téměř nadpřirozenou kontrolu, jež mě dohánělа k šílenství. Když se dveře výtahu otevřely, pustil mě a pokynul mi, abych vešla dovnitř. Zlost, která ve mně vřela, probublala na povrch, když poklidně zmáčkl tlačítko. „O změnách ve tvém kalendáři jsem informován.“

„Slyšíš vůbec, jak šíleně to zní?“ vybuchla jsem.

„Jedná se o bezpečnostní opatření. Mohla bys být v ohrožení života.“ Jeho vyrovnaný tón mě ještě víc vyprovokoval.

„Mohla! Mohla! Taky je možné, že mě dohániš k šílenství!“ Po Danielově útoku jsem se přizpůsobila prvotním bezpečnostním opatřením, protože jsem zoufale toužila po bezpečí a Alexander mě ze všech sil chtěl ochránit. Možná jsem se k tomu ale postavila špatně. S Alexanderem se dalo mluvit, jen bylo potřeba, abych se začala vyjadřovat logicky. „Nebyls ke mně upřímný. Ta opatření jsem přijala, aby ses cítil lépe. Myslela jsem, že od nich zanedlouho upustíme, ale teď zjišťuju, že celou tu dobu existovala reálná hrozba. Jak by ses cítil, kdyby někdo sledoval, natáčel a hlásil každý moment tvého života, aniž bys věděl proč?“

Jen na mě nechápavě pozvedl obočí. „Každý moment mého života byl vždycky přesně takový.“

„Chápu.“ Opřela jsem se o studený kov stěny výtahu, jež mi poskytla oporu. Samozřejmě, že má pravdu. Vždycky tomu tak bylo. Bylo to pro něj naprosto normální, což znamenalo, že čekal, že se to stane normálním i pro mě. Když jsme dojeli do přízemí, ani jsem se nepohnula.

Na nadloktí jsem ucítila jemný stisk Alexanderovy ruky. Odvedl mě do vestibulu. Tentokrát se se mnou nepokusil proplést ruce. Namísto toho mě tiše dovedl ven na chodník. Ruch londýnských ulic mi poskytl větší soukromí než tichá kancelářská budova, ale i přes nově nalezenou anonymitu jsem nedokázala najít ta správná slova.

„Měl jsem být víc upřímný,“ doznal. „Můžeme si o tom promluvit u oběda, protože bych tě moc rád viděl něco sníst.“

Kabelka se mi svezla z ramene. Odhodlaně jsem ji vrátila zpět a ukázala na bistro o pár budov dál. Už jsem tam byla a věděla jsem, že tam chodí obchodníci příliš zaměstnaní vlastními záležitostmi, než aby se starali o nás. Když jsme přecházeli ulici, Alexander mě chytil za ruku a schválně se postavil na stranu, odkud přijížděla auta. Na silnici ale nebyl velký provoz a o pár minut později už Alexander otevřel mosazné dveře vedoucí do restaurace. Místnost naplňoval

tichý šum několika konverzací, doprovázený jemnou hudbou. Bistro se nacházelo ve stínu několika velkých finančních center, která v době oběda vnitřní prostory halila do stínu.

„Stůl pro dva," řekl Alexander servírce, jež právě urovnávala jídelníčky. Vzhlédla od nich a okamžitě jí spadla čelist.

„Samozřejmě," zacvrlikala, a když se povídala na seznam volných stolů, roztřásly se jí prsty.

Alexander se sklonil až na úroveň jejích očí. „Někde, kde budeme mít… soukromí."

Podlomila se mi kolena a trochu jsem se zapotácela na podpatcích. Stiskl mi ruku ještě pevněji a můj velký zásnubní prsten s rubínem se mi zaryl do kůže. Projelo mnou nečekané vzrušení způsobené krátkým intervalem bolesti v kombinaci s frustrací, kterou jsem stále cítila.

Vydali jsme se za dívkou do zadní části restaurace ke stolu zastrčenému v rohu, který poskytoval relativní soukromí. Skoro nikdo si nás nevšiml, ale přesto jsem byla jako na jehlách. Sledoval nás teď někdo? Šel za námi tým speciální ochranky? Byla některá z našich soukromých chvilek vůbec kdy soukromá?

„Bude vám to stačit?" Mladá servírka si nervózně mnula ruce, zatímco mi Alexander podržel židli.

„Tady nám to bude vyhovovat," řekl laskavým tónem a trochu naklonil hlavu na stranu. Servírčiny oči zabloudily ode mě zpátky k němu, načež udělala malé pukrle a utekla.

Žárlivost na sebe nenechala dlouho čekat. Moc dobře jsem viděla, s jakým chtíčem se na něj dívala. Nemohla jsem jí to mít úplně za zlé. Nejenže byl Alexander princem z Walesu, ale čišela z něj čirá smyslnost, jíž většina žen nedokázala odolat. Má reakce byla ale neovladatelná a stejně tak nečekaná. Většinou jsem nežárlila – tedy pokud se nejednalo o toxickou Pepper Lockwoodovou. Popadla jsem okraje židle a pokusila se uklidnit svůj zběsilý pulz. Chovala

jsem se paranoidně. Alexander mi ale opět lhal a mé tělo reagovalo na možnou hrozbu žárlivostí. Nic víc v tom nebylo.

Zároveň jsem ale věděla, že je to nepřijatelná reakce.

„Jsi nějaká zamlklá." V jeho hlase nebyla slyšet žádná výčitka, ale za jeho slovy se skrýval podtón něčeho jiného. Zármutku.

Pomalu jsem k němu pozvedla oči a připravila se na chvilkový výboj elektrické energie, kterou jsem cítila pokaždé, když jsem se na něj podívala. Projel mnou, ale tentokrát jsem svou planoucí touhu použila jako palivo pro vztek. Pocit zrady a touhy je výbušnou kombinací a musela jsem vynaložit veškeré zbytky sebeovládání, abych udržela hlas na uzdě tak, aby mě slyšel pouze on. „Mám pocit, jako bych žila ve lži."

„O Danielovi jsem ti měl říct," zopakoval. „Ale nikdy nepřišla ta správná chvíle. Čekal jsem, že budeme vědět, kde je, mnohem dřív."

„To není důvod to přede mnou tajit!"

„Předpokládal jsem, že se to vyřeší už před mnoha týdny. Měsíci. Čím déle to trvalo, tím těžší pro mě bylo o tom začít mluvit."

Potřásla jsem hlavou a ignorovala jeho hloupou výmluvu. „To ti zřejmě mělo napovědět, že to, co děláš, není správné."

„Zlato." Přitiskl si mou ruku ke rtům, políbil každý kloub a zastavil se až u mého prsteníčku, jako by mi chtěl něžně připomenout, že jsem s ním zasnoubená.

„Nemysli si, že když se budeš chovat sexy a mile, zapomenu, cos provedl."

„Myslíš, že jsem sexy?" Na rtech se mu objevil ten sebevědomý úsměv, který mu tak slušel, a já znovu zatoužila ho políbit.

„Zase ti nedochází pointa, X."

„Přišli jsme sem, abychom si promluvili, což taky uděláme, ale taky jsem ti chtěl říct, že musím na nějaký čas odjet pryč." Zatímco mi sděloval novinku, upřel na mě své modré oči.

Polkla jsem a přikývla. „Na jak dlouho?"

„Otec mě požádal, abych se zúčastnil výroční večeře. Chtěl bych, abys jela se mnou."

„Nemůžu." Odmítnutí mi vylétlo z pusy, než jsem si ho mohla rozmyslet. Rychle se blížila chvíle, kdy bude má přítomnost vyžadována, ale prozatím jsem si chtěla vychutnat svůj poslední zbytek svobody.

Alexander překvapeně ztuhl.

„Mám něco naplánovaného," pokračovala jsem rychle. „A navíc jsem poslední týden v práci."

„Takže to nemá nic společného s naší předchozí hádkou?"

„Ne." Odmlčela jsem se. „A ano. Možná nám trocha času od sebe přinese novou perspektivu."

„Nerad trávím čas bez tebe," zavrčel.

„Nemůžu," zopakovala jsem, ale tentokrát to bylo jen neochotné odmítnutí.

„Dobře, ale chtěl bych, aby byla jedna věc naprosto jasná." Alexander popadl opěradlo mé židle a přisunul si ji blíž. Vrzání nohou po dřevěné podlaze projelo celým mým tělem. Mé nervy se začaly ještě víc ozývat a plně jsem si uvědomila jeho přítomnost. Sálalo z něj horko, a ačkoli jsem se snažila od něj držet dál, přitahovalo mě k němu. Sice mi lhal, ale bezpečí, jež jsem u něj vždycky našla, bylo větší jistotou než cokoli jiného, co jsem kdy zažila. Byla to jeho zvrácená láska, která mi ztěžovala mezi námi udržet odstup, zvlášť když jsem toužila po jeho útěše.

Sklonil ramena a hlavu, dokud jsem na krku neucítila jeho horký dech. Vdechla jsem do nosu jeho vůni – koření a teplo, půdu a oheň – a když mi sevřel koleno a zabloudil rukou pod sukni, zavřela jsem oči. Prsty mi začal provokativně přejíždět sem a tam po citlivé kůži na stehně.

„Všechno to dělám, abych tě ochránil, zlato. Nejen před někým, kdo by ti chtěl ublížit, ale taky před tebou samou." Volnou rukou

mi zastrčil pramen vlasů za ucho a zvedl mi bradu. Nedočkavě jsem otevřela víčka s vědomím, co přesně po mně chce – co si žádá. Byli jsme od sebe jen pár milimetrů – dost blízko na to, abychom se políbili. „Strach je tvůj nepřítel. Když mu to dovolíš, ovládne tě a pak se musíš opravdu moc snažit, abys nad ním znovu získala kontrolu."

Proto můj strach ovládal za mě. Chránil mě přede mnou. Nebo měl alespoň kontrolu nad tím, co jsem se dozvěděla. Někdy jsem ho podezírala z toho, že chce, abych se ho bála. Od prvopočátku se snažil náš vztah sabotovat. Polkla jsem a neuhnula pohledem, ani když se konečky prstů dotkl krajky mých kalhotek. Celá jsem zvlhla a navzdory smíšeným pocitům mě zalilo silné vzrušení. Když si všiml, jak jsem mokrá, přivřel oči.

„Co si dáte?"

Uvědomila jsem si, že k nám přistoupil číšník, a vytřeštila jsem oči. Alexander si ale nezúčastněně prohlédl jídelní lístek a ruku nechal bez zaváhání mezi mými stehny.

„Dal bych si jehněčí s fenyklovým salátem," odpověděl vyrovnaným hlasem, odstrčil krajku na stranu a strčil prst mezi mé stydké pysky. Kousla jsem se do tváře a pokusila se v sobě zadusit zasténání, zatímco pokračoval v objednávce. Z jeho nedbalého chování by nikdo neuhodl, že mě pod stolem zkušeně ukájí rukou.

„A pro mademoiselle?" Číšník na mě přesunul svou pozornost.

Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře. Neodvážila jsem se vzhlédnout ani se pohnout. Kdybych teď otevřela ústa, nebyla bych schopná předstírat, že se nic neděje. Držela jsem se posledního stébla sebeovládání, zatímco se mě začínala zmocňovat extáze. Představa, že nás načapají – pouhá myšlenka na to, že by mohl cizí člověk přede mnou tušit, co se děje – mě nutila zachovat dekorum. Zároveň ale umocňovala vzrušení z každého Alexanderova pohybu. Z každého pohlazení.